

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

'Η άκχιεις πού μακρινονται τον Αύγουστο και άνδρουν τον 'Οκτώβριο. 'Η επίδρασις του ηλεκτρικού ρεύματος. Οι έγκληματα και οι θυμωσεις τους. Πράξεις γνησιου σε κωκυθου νεκρου. Τα αυτεργα ενος μελλοθανату. 100 λιρες μη υπογραφη. 'Η πολυτιμωτηρη σημια του κοσμου, κτλ.

Σε μια δεινροστοχία της πόλεως Μαρουσιει, στην 'Αγγλία, παρατηρείται ένα πρωτοφανές φαινόμενο. Τα δένδρα αυτά — που είνε πολυμοις άκακιει — χάνουν τα φύλλα τους τον Αύγουστο και άποκοίν πάλι καινούριο φύλλωμα τον 'Οκτώβριο του ίδιου έτους. Το πρωτόγνωστο αυτό φαινόμενο παρατηρήθηκε γιά πρώτη φορά λίγον καιρό μετά την εγκατάστασι στην δεινροστοχία αυτή τραγοδρομικής γραμμής. Το περιεργο σχετικώς είνε ότι η άνωμαλία αυτή της άνθησις παρουσιάζεται μόνο στη μιά πλευρά της δεινροστοχίας, σ' αυτήν διεραδι πού βρίσκεται πού κοντά στην τραγοδρομική γραμμή. Τα δένδρα της άλλης πλευράς άνδρουν και μακρινονται τον Μάρτιο και τον 'Οκτώβριο κάθε χρόνου. Οι βοτανολόγοι, οι οποίοι έκαναν τις παρατηρήσεις τους γιά την έξηρησι αυτού του φαινομένου, άπεφάνθησαν ότι όφειλται στο ηλεκτρικό καλώδιο, πού περνάει πλάι στην τραγοδρομική γραμμή και κοντά στις ρίζες των δένδρων. Το καλώδιο αυτό πρηνάει βολτηγνάβλια στις ρίζες και δημιουργεί το παράδοξο αυτό φαινόμενο. Μολιταύτα η ρίζες διατηρούνται σε πού καλή κατάστασι.

'Ο Βασιόφι, ό άπαισιος δολοφόνος, ό οποίος είχε ζειστοπρήξει την Γαλλία και τριάντα χρόνια δωδεκα περίοδου γυναικεί, είχε γίνει το βέλοιο των αιώνιων άπόδοθων θηλασών. 'Όταν βρισκόταν τραγοδρομική λαμπημένη, όλες του ζητοδων γιά πένθησιος λίρες τήριξε από τα μαλλιά του. Δυστυχώς άσας τα μαλλιά του ήσαν κολλημένα με την ψιλή μηχανή κι' έτσι η θανατοπρήξι του ήσαν άνακαυτοπρήξι.

Μιά άλλη κατάδικος στην 'Αγγλία, η κυρία Μαρζαουσι, η οποία είχε καταδικασθή όί είκοσι χρόνια φυλακισι έπειδή δημηγρήρισε τον άνδρα της, έλαβε μέσα στο κελιά της γυναικεί της περισπρήσιος από πεινίτια προτίσιει... γάμου! 'Ενας μάλιστα από αυτούς τους ύποπρησιος μνηστήρας, της έγραψε πώς άν δέχεται να τον κάνει σύζυγό της, ανέλαβαν να την βοηθήσει ν' άποδοθώσι.

'Επίσης στην 'Αγγλία, όταν ό περδοθός καινούργιος Κάρολος Πήλ καταδικάσθηκε εις θάνατον, η διεφθάνσι των φιλικών αναγκάσθηκε να του παραχωρήσει τρεις ιδιωτικώους γραμμαιτίει, γιά ν' άνακαυον και ν' άπαντούν στα γραμμαιτα, τα όποια έλάμβανε από τις άνωριφθητιες θανατοπρήξι του, πού του ζητοδων απότογραμμά. Κάθε απότογραμμά του ό Πήλ το είχε διατιμήσει μία λίρα, την όποια...είνεγνός φοροδίνουσι, την διέθετε πώς ανακαυον την συγγενών των θυμάτων του! Σ' έναν μάλιστα τρατζετή, μονοδύη σιλλέστη απότογραμμά, άπάνησε — διά των γραμμαιών του φυσικά — ότι την απότογραμμά του θα την έβαζε μόνον άποδοθώγομωσις ένα τοίχο 100 λιρών, το ότε τον ό τρατζετίη θα έβριόθε έκ' όνοματί του. 'Ο τρατζετίη της άμείσιος και δίχως κανονιά σιζήσιησι, τοβήτε έκ' ό τοίχο, το όποιοι, άρμό άποδοθώγομωσις από τον Πήλ, έπεισοπρήξι στην Τράπεζα, όταν και έξαργνωθώθηκε από τον ίδιο τον τρατζετίη.

Ξεγάζετε ποτέ όσα είδατε!

—Τί ήταν μέσα στο δέμα; ρώτησα περιεργός.
—Θά σάς πώ άμείσιος!... 'Επι μήνας γυόριει από πούλι σε πούλι, κι' από τόπο σε τόπο. Σ' ατμία μου άπληνωσαν τέ τελευταία λόγια της:—Χάρρου!... Χάρρου!... 'Α! 'Ο Πένγκ-Γιούνγκ είχε έπέστραση όταν έλεγε πώς θα τιμωρήσει το πεινία μου!... Τέλος έπέστραση στην πατοίδα αυσι. Με την έπιδρασι να ξεγάζουσι, παντρωθήκα!... Πέρισαν είκοσι χρόνια από τότε! 'Η εικόνα της Λακνέ βαπτιόμην, μα με το έλγισιουσι, συνταμύει, ζηνταμύει και με κάνει σαν τρελλά!... 'Η λευκή μοιριά, πού βρέθηκε μπροστά μου σήμερα, ξεανάφερε όλα στη μνήμη μου, σαν ν' ήταν χέει...

—Τό ξερείς αυτά η γυναικάσας; τόλμησα να ρωτήσω.
—'Οχι! Δέν της είπα τίποτε! Βλέπετε, δέν θα καταλάθανε... λοιπόν...

—Έχετε δίκιο! 'Αλλά εέν μου είπατε τί ήταν μέσα στο δέμα; —'Α! νά, ατ'ότι είπε ό άγνωστος, κι' έβγαλε από την τσέπη του γυλέκω του ένα ύπερογο μισασόδι και πού το έδειξε. Είπε ένα από κείνα πού μου είχε δώσει η Λακνέ. 'Ο Πένγκ Γιούνγκ ήξερε, βλέπετε, πώς δέν θα το πουλόοσα! 'Η γυναικάσ μου νομίζε πώς είνε γυαλί!... Με συγχωρείτε, κύριε, αν σας κουράσα... αλλά μου έκανε καλό πού σας άμωρασι!

'Ενώ ό άγνωστος άπομακρυνόταν, άμαρωτιόμην τι δύναμι έπρεπε νάχη η άνάμνησις της νεαρής Κινέζας στον φραγό αυτό μικρόμωπο, γιά να μη πωλήσει το σμαράγδι αυτό, πού άξιζε τουλάχιστο χίλιες λίρες!...

σκληρό γέλιο, ένας άπαισιος σαρκασμός, μ' έκανε να πεταχθώ όρθός... Πίσω μου στεκόταν ό Πένγκ-Γιούνγκ!

"Έκείνο πού μου έκανε έντύπωση, ήταν η φυσιογνωμία του! Θαρρείτε πώς δέν είχε ζωη μέσα του. Τόσο τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ήσαν άκίνητα. Άνοτα Τα μάτια του δέν είχαν την παρακική έκφρασι θυμού, κακίας ή μίσους. Τό βλέμμα τους ήταν άφυγο, νεκρό! "Εμοιαζε με ατόματα! Γύρια και κύττασα τη Λακνέ. Ήθε μου! Είχε γεράσει κατά χίλια χρόνια! Είχε χρώμα νεκρής. Δέν είπε ούτε μια λέξι! 'Αργα, σιωπηλός πάντοτε ό Πένγκ-Γιούνγκ, άπλωσε το χέρι του, ένα χέρι κίτρινο, στεγνό με μακρά νύχια. "Αμύλητος κι' εγώ! 'Εβαλα τα πετράδια στην παλάμη του. Κατόπιν μās έγινεψε να τον ακολουθήσομε... "Όταν φθάσαμε στο σπίτι του, μ' έβασπε σ' ένα δωμάτιο, και κλειόωσε την πόρτα Περιμένα το τέλος μου! Την έπομηνή το άπόγευμα, ένας νεαρός Κινέζος μπήκε στο δωμάτιό μου, και μου είπε πώς ό Πένγκ-Γιούνγκ με περιμενε γιά να δειπνήσομε μαζί. Τόν ακολουθήσα.

Μέσα σ' ένα δωμάτιο, πού μιά μεγάλη κουρτίνα το χωρίζε στην μέση, καθόταν γάμοι ό Πένγκ-Γιούνγκ. Δίπλα του καθόταν ένας άλλος Κινέζος σιουμλικός του, αλλά πού άσημος άκόμα κι' άποκοροστικός. "Όπως μου είπε ό διερμηνεύς πού με συνάδευε, ήταν ό Σιμ-Λή, ό πλούσιος έμπορος, ό μνηστήρη της κακότυχης Λακνέ. Χαιρέτησα και καθόσα άπάνησι τους στο χαμηλό τραπέζι. Τό γεύμα βστάειε μια ώρα και όρα βούβης άγνώσιος γιά μένα. 'Εκείνοι έτρωναν με άπάθεια, λέτε κι' άπολάμυζαν τον μαρτύριό μου! Τέλος, άφοι οι ύπρηταί σηκώσαν το τραπέζι από μπροστά μας, ό Πένγκ-Γιούνγκ χτύπησε τα χέρια του, κι' ό νεαρός Κινέζος διερμηνεύς έπευσε κοντά μας. Κι' άφοι ό κύριος του πού μίλησε κάμποση άρα σε μιά διάλεκτο πού δέν είνεσοόσα, μου είπε:

—'Ο Πένγκ-Γιούνγκ άποφάσιος ποιά θνησι η τιμωρία σας! Θελήσατε να κλέψετε την κόση του. Μποροσε να βασανίσει το σώμα σας και να σας σκοτάσει άκόμα. Μα είστε νέος κι' άπειρος και γι' αυτό δέν θα τιμωρήσει το σώμα σας—γιατί το σώμα γιναιτρέται—άλλά το πνεύμα σας! 'Θ' άποτυπώση από μυαλό σας μια εικόνα πού θα τη βλέπετε πάντοτε μπροστά σας, όσα χρόνια κι' άν ζήσοτε. Μη φέρετε άντίστασι, γιατί θα χάσετε τη ζωή σας. 'Η ζωή σας βρίσκεται στα χέρια σας!...

'Ο Πένγκ-Γιούνγκ χτύπησε πάλι τα χέρια του, κι' άμείσιος η κουρτίνα πού χωρίζε την κάμωρα στα δύο, παραμέρισε. Στο δεύτερο από χόρισμα, άπάνω σ' ένα σασο μαξιλάριος καθόταν η Λακνέ. "Εμοιαζε με άγαλιμα. Οι όμοι της και το στήθος της ήσαν γυμνά, στολισμένα με πολλές σειρές από σμαράγδια. Τα έβλεπα πού άνοσηκωνόμωσαν σε κάθε άπανησι της! "Ηταν χτισιόμην στην έντέλεια και τα φρυδιά της υαυρισμένα... Νόμιζα πώς θα τρελλάθώ! Μα είχα την άπόφασι, στο έλάχιστο κακό πού θα της έκαναν, να σκοτώσω, να παλέμω γιά να την ύπερασιστώ.

Κι' η τελετή, η θλιβέρα τελετή του γάμου της, με τον Σιμ-Λή άρχισε! Σ' όλο το διάστημα, το βλέμμα της ήταν καρφομένο άπάνω μου. Τα μάτια της ήσαν σαν δύο λαμπέρα, θλιμμένα άστρα!

'Ο Σιμ-Λή, σαν να είχε ξεχάσει την παρουσια μας, την κύτταζε άόρτηγα, σαν πεινασιόμο θηριό! Πως βαστάχτικα και δέν τον άρπαξα όπι' το λαϊμό, κι' εγώ δέν ξέρω! 'Η τελετή τελείωσε κι' η Λακνέ, πού μου έρριξε ένα τελευταίο, άποχορησιόπρηιο βλέμμα, πού έκλεινε δολόκληρη την ψυχή της, σηκώθηκε άργα και πήγε και γονάτισε μπροστά στον Σιμ-Λή. Μα την ίδια στιγμή πρήθηκε με μιά άσπρασιόσια κίνησι ένα μαχαίρι άπ' τον κόρφο της και το κόρφοσμο στο στήθος της! Κατόπιν έγειρε μπροστά, κι' έμεινε άκίνητη...

—Θεέ μου! φώναξα με φρίκη. Πέθανε;
"Εκείνη ούτε άόλυε πειά. Μονάχα σαν φθιφους δυό λέξεισ βήκαν από το γέιλη της.—Χάρρου!... Χάρρου!...
"Επρόφερε τ' όνομά μου, κύριε! 'Απάνω στο άριστορο στήθος της, τα σμαράγδια είχαν γίνει ρουιναινα!... Είγαν βαφή με το αίμα της!... 'Ω! Πώς δέν τρελλάθθηκα! Δέν ξέρω τί άκριβός συνέθη κατόπιν, μα στο δευτερολέπτο βρέθηκα άπάνω στον Σιμ-Λή και άρχισα να του σπρίγγω το λαϊμό! Συγχρόνως ένοιωσα ένα γλυκότατο, λεπτό άρωμα, πού μ' έκανε να χάσω τις αισθησιεις μου!...

"Όταν έζήτησα την έπομηνή, ο ήλιος ήταν ψηλά στον ουρανό. 'Ο νεαρός διερμηνεύς στεκόταν δίπλα μου.
—'Θά ξεκινήσομε άμείσιος! μου είπε.

Δέν ξεαναείδα τον Πένγκ-Γιούνγκ, ούτε τον Σιμ-Λή. 'Ο διερμηνεύς με συνάδευσε ως τον ποταμό 'Ιρραουάντι, κι' έκει πήρα το έπιδοτικό πλοίοριό γιά το Ραγκούν. Ποσοτο χαρισιοθώμε, ό Κινέζος πού έδωσε ένα μικρό δέμα και μου είπε:
—'Ο Πένγκ-Γιούνγκ σας στέλλει αυτό το ένθύμιο, ώστε να μη

